ACEȘTI „TRICOLORI“ VOR MERGE ÎN MEXIC

de J. PH. RÉTHACKER
redactor șef adjunct la „France Football“

In lipsa tricolorilor francezi, vom avea totuși „tricolori“ in Mexic: pe cei români! Echipa franceză a lui Georges Boulogne, adică cea „a noului val“, are totuși consolarea de a fi cîștigat un meci contra României, (N.N.: e vorba de meciul de verificare susținut de noi la 30 aprilie la Paris), *inainte de a-și fi salvat onoarea la Oslo (3—0 cu Norvegia) și la Paris (3—0 cu Suedia). In oriče caz, sintem triști că nu vom vedea Franța jucînd în Mexic...*

Acest turneu final îi va avea însă pe români.

In ceea ce ne privește, sintem relativ surprinși de acest triumfal succes al echipei române, al unui fotbal care muncește de luni de zile și care — în mod sigur — a progresat pînă la nivelul elitei.

Am întrevăzut posibilitățile acestei echipe române întinerite, pe Wembley, în ianuarie, contra Angliei, *această echipă atît de feroce pe teren propriu. Atunci am apreciat prospețimea ei, ca și abilitatea tehnică individuală și colectivă a unei formații care știe să calmeze jocul sau să-i accelereze brusc alura, după cursul evenimentelor. Atunci am admirat pentru prima oară talentul tînărului* Radu Nunweiller, *ca și pe cel al atacantului „exploziv“ care se numește* Dumitrache.

Așa încît, reușita finală în aceste preliminarii, a echipei române nu ne miră prea mult, deși în meciul de duminică ea nu ne-a satisfăcut la nivelul așteptărilor.

Este evident că echipa Greciei (în mare progres pe planul jocului colectiv) a contrariat jocul românilor, a profitat de enervarea acestora și de teama lor. Căci grecii, rapizi, vioi, bine organizați în apărare, posedau armele necesare pentru a tulbura echipa României. Marcajul individual foarte riguros al apărătorilor greci a jenat băieți ca Dobrin *și* Dumitrache. *Primul, nu este atît de exploziv pentru a ști să evadeze dintr-o astfel de „închisoare“. Cît despre Dumitrache, acesta a fost și el ținut la respect de către Spiridon și, în plus, supravegheat sever de către „libero“-ul grec Kamaras. Era prea mult pentru un singur om.*

Celălalt punct sensibil al echipei române privește apărarea. Ni s-a părut că fundașii au fost prea adesea greoi și rigizi. In mod special, apărării centrale îi lipsește un jucător vioi și rapid, capabil să țîșnească și să completeze pe un Hălmăgeanu *sau un* Dan Coe. *Mi se spune aici că* Boc *ar fi acest element indispensabil. Pe de altă parte, această apărare centrală n-a fost prea inspirată duminică în plasamentul său, acea „acoperire“ indispensabilă nefiind aplicată cu spontaneitate și metodă.*

Din fericire, au existat un Radu Nunweiller *în mijlocul terenului și un* Dembrovschi *în atac, pentru a salva România de o amară deziluzie. Cel dintîi a organizat jocul cu singe rece și luciditate. Poate că uneori a abuzat de driblinguri, dar pînă la urmă acestea i-au reușit.* Dembrovschi *a picat și el la momentul oportun, pentru a da eficacitate atacului. Este un mare „muncitor în teren“ dar și un jucător clasic foarte util. In repriza a doua, el ar fi putut aduce victoria României, dacă n-ar fi fost reflexul extraordinar al portarului grec.*

Nu vrem să fim prea severi față de echipa României. In definitiv, ea „și-a îndeplinit contractul“, cum se spune în țara mea, atunci cînd vrei să arăți că ai dus la bun sfîrșit ceea ce ți-ai propus. Mai ales că, cred eu, echipa României este capabilă de mult mai mult decît a arătat duminică. *Va trebui acum să învețe să-și impună jocul și personalitatea, în fața celor mai decișI adversari. In această ultimă privință, grecii ne-au oferit un bun exemplu, printr-o rațională organizare a jocului și — cum spuneam mai sus — prin progresul realizat de ei în materie de joc colectiv. Fotbalul lor nu mai este orbesc iar un jucător ca* Domazos *este demn de cei mai buni conducători de joc din Europa. Spre cinstea lor, românii au rezistat bine acestor băieți greci atît de hotărîți să-și*

apare unica șansă din toate puterile.

Intr-un anumit sens, echipa României seamănă cu cea a Franței, are aceleași calități și defecte; e tînără dar în același timp neexperimentată. Nu va progresa decît jucînd multe meciuri peste hotare. Din acest punct de vedere, prezența sa în Mexic va fi binefăcătoare și folositoare.

Ceea ce era mai greu pentru echipa României s-a realizat. Viitorul îi aparține.

REZULTATUL FINAL AL PRIMEI GRUPE PRELIMINARE E JUST

de MARIO WIDMER
redactor la ziarul „Blick“ din Zürich

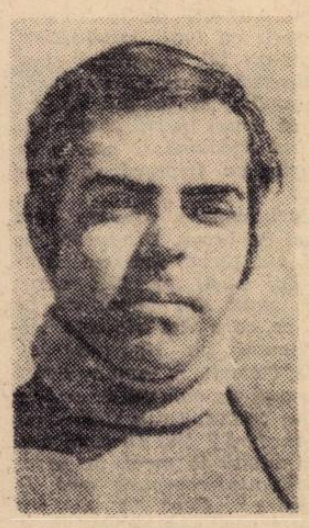

Pentru România a început duminică pe stadionul „23 August“ din București drumul spre un viitor mai bun al echipei naționale de fotbal sau, poate, al unei serii de amărăciuni care o așteaptă în altitudinea de peste 2000 de metri a Mexicului, în anul viitor.

În ori ce caz, ceea ce este cel mai important, acest 1—1 cu Grecia are un rezultat pozitiv: România s-a calificat pentru turneul final al C.M., lucru care împlinește toate speranțele care s-au pus în această țară, mai ales după victoria obținută la Lausanne în fața Elveției.

Căpitanul echipei române, **Mircea Lucescu**, îmi explica, după meci, de ce atît el cît și ceilalți coechipieri ai săi au jucat adeseori greșit, imprecis, de-a lungul celor 90 de minute. El îmi spunea: **„Noi nu știm încă să jucăm astfel de meciuri, importante, decisive. De aceea am fost nervoși și aș putea să adaug că, între alte semne de nervozitate de care am fost cuprinși, se numără și acela că de două nopți nici unul dintre noi n-a dormit bine“.**

În ori ce caz, o dată trecute emoțiile (și greul!) calificării, în România munca grea de-abia acum începe. Echipa națională trebuie ca în lunile următoare să devină cu adevărat un „team“. Nu cred că în acest interval dintre obținerea calificării și plecarea spre Mexic se vor putea găsi noi talente care să întărească echipa și de aceea munca antrenorilor va trebui să conste în a alcătui, din cadrele actuale, o echipă a cărei forță să stea în jocul de ansamblu și nu în realizările individuale. Cum aceasta? **Prin cît mai multe jocuri de ansamblu ale naționalei, prin cît mai multe jocuri internaționale în țară sau peste hotare! Pentru aceasta trebuie însă ca interesele cluburilor să fie lăsate pe plan secundar, pînă la Mexic fotbalul românesc să se orienteze către acest unic țel, buna reprezentare prin „unsprezecele“ său prezent la turneul final al C.M.**

Dacă nu se va întîmpla așa (experiența pe care am făcut-o noi cu Elveția mi se pare concludentă) fotbalul românesc va avea decepții.

La ce mă refer? În 1966, Elveția a reușit să se califice pentru C.M. de la Londra, unde a căzut într-o serie foarte grea, cu Spania, R.F. a Germaniei și Argentina. Toate jocurile au fost pierdute de către echipa elvețiană și aceasta din următoarele motive:

— adversarii erau puternici;

— Elveția, din momentul calificării și pînă aproape de plecarea la Londra, nu s-a preocupat de loc de echipa națională;

— elvețienii nu erau obișnuiți cu ritmul unor jocuri grele, la nivel de C.M., într-un interval atît de mic de zile.

Ca și Elveția acum trei ani, și România s-a calificat duminică în C.M. printr-un meci în care a avut o doză de șansă. **Cu toate acestea, eu sînt convins că rezultatul final al primei grupe preliminare (calificarea României) este just,** chiar dacă nu-mi poate ieși din minte autogolul lui Michaud de la Lausanne...

Cu tot paralelismul pe care-l fac între calificarea României pentru **Mexic** și calificarea Elveției în precedenta ediție, pentru Londra, nu pot ignora că România are un avantaj pe care noi nu l-am avut atunci: are **o echipă tînără. O echipă care poate face mult, dacă cu ea se va lucra mult.** De aceea cred că România nu trebuie să-și piardă timpul acum sărbătorindu-și calificarea, ci să **lase** ca această sărbătoare să aibă loc... după **Mexic.** Nu vreau să spun că România poate deveni campioană mondială în **1970,** dar ea poate fi una din marile surprize ale viitorului turneu final al C.M.

Succes și multă muncă pînă la Mexic!

Dumitrache trimite mingea spre poarta Greciei

„FELICIT PE JUCĂTORII ROMÂNI ȘI PE ANTRENORUL LOR“

de KOOS DE BOER
redactor la „Geillustrede Pers“ din Amsterdam

Am venit la București pentru a-mi completa datele pe care le culeg de mai mult timp în vederea editării unei lucrări ilustrate despre cele 16 echipe de fotbal ale lumii care își vor disputa în 1970 la Mexic celebra Cupă „Jules Rimet“.

Sînt încîntat că echipa unei țări care are o Capitală atît de frumoasă și locuitori atît de amabili a cîștigat dreptul de a se deplasa în Mexic. Felicit pentru această mare realizare pe jucătorii români și pe antrenorul lor.

Niciodată o asemenea finală înverșunată, ca aceea pe care am văzut-o duminică disputată de fotbaliștii greci și români, nu are o grandoare excepțională, dar ambianța acestui meci și ambiția românilor au fost într-adevăr grandioase.

Mi-a făcut plăcere să văd golul atît de fotografic a lui Dembrovschi, să trăiesc emoția egalării, să simt speranțele grecilor, să-i văd pe români în uriașul lor efort de a se califica cu o victorie și să-l admir pe acest excelent portar Ikonomopoulos care le-a stat în cale.

Aș vrea să le spun românilor că dacă meciul lor decisiv cu Grecia a fost o uzură nervoasă justificată, pentru Mexic ei vor trebui să se organizeze mai bine, în special la centrul terenului și în apărare. În Mexico sau în alt oraș, ei vor întîlni echipe mai complete decît aceea eliminată acum, a Greciei, și prin urmare vor trebui să îmbunătățească, în special, marcajul individual, marcajul om la om. Consider că reprezentativa României poate s-o facă și desigur că a și făcut-o de îndată ce a învins Elveția la Lausanne și a remizat cu Grecia la Atena. Dar, atenție!...

Nu pot să închei rîndurile mele fără să aduc complimente unui mare jucător pe care l-am văzut în echipa României. Este vorba de *Radu Nunweiller.* Un arhitect minunat sau un dirijor de reputație mondială, la alegerea dv. cum ați dori să-l numiți după această părere a unui ziarist străin care a „cenzurat“ multe echipe și mulți jucători celebri ai lumii.

Am cunoscut la București încă o echipă pe care o voi revedea în Mexic și mi-a plăcut această cunoștință nouă.

Îi doresc să prepare bine premiera sa din Mexic, cu multă îndîrjire, să ignore complimentele mele sincere. Jucătorii să le citească, dar să le uite repede.

Sînt încîntat că v-am cunoscut.

La revedere, peste cîteva luni, în Mexic!